

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého,

Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce:

Mgr. S. W., narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému:

Ministerstvo zdravotnictví České republiky,
sídlem Palackého nám. 4, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2017, č. j. 52585/2017-NH-30.1-25.10.17,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví č. j. 52585/2017-NH-30.1-25.10.17 ze dne 7. 11. 2017 se **pro nezákonnost zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně dne 28. 9. 2017 požádala Zdravotní ústav se sídlem v Ústí nad Labem (dále jen „povinný subjekt“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) o poskytnutí kopií fotografií pořízených dne 31. 5. 2017 při měření hluku v mimopracovním prostředí pro zákazníka společnost DABEN Kovářská, s. r. o. Poskytnutí fotografií žádala v původním barevném vyvedení a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v původním rozlišení a v případě, nejsou-li takto k dispozici, tak o poskytnutí fotografií tak, aby při jejich kopírování došlo k co nejmenší ztrátě kvality.

2. Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 9. 10. 2017, č. j. ZUUL 11659/2017, žádost žalobkyně odmítl podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ s odůvodněním, že není možné poskytovat informace bez souhlasu dotčeného soukromého subjektu. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 9. 10. 2017 odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že rozhodnutí povinného subjektu zrušil, správní řízení zastavil a povinnému subjektu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uložil předmětnou žádost žalobkyně podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ odložit a tuto skutečnost žalobkyni sdělit do 7 dnů, neboť se požadovaná informace nevztahuje k působnosti povinného subjektu.

Žaloba

3. Žalobkyně s žalobou napadeným rozhodnutím ani s rozhodnutím povinného subjektu nesouhlasila, žádala jejich zrušení a dále žádala soud, aby povinnému subjektu nařídil, aby žalobkyni poskytl požadované informace.
4. Žalobkyně v žalobě namítla nezákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož nebylo řádně odůvodněno a zároveň z tohoto důvodu namítla i jeho nepřezkoumatelnost pro jeho nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů. Žalobkyně poukázala na to, že podle § 86 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) spadá do působnosti povinného subjektu mj. měření složek životních podmínek pro účely výkonu státního zdravotního dozoru. Žalovaný v odůvodnění dospěl k dílčímu závěru o tom, že žalobkyní vyžádané fotografie nebyly pořízeny při měření hluku v rámci výkonu státního zdravotního dozoru. Podle názoru žalobkyně by v takovém případě měl povinný subjekt poukázat na to, co je státním zdravotním dozorem a proč tedy pod tento pojem nespadá měření hluku uskutečněné na základě objednávky soukromého subjektu v rámci soukromoprávního vztahu. Dále žalobkyně namítla nezákonnost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu absence vysvětlení pojmu státní zdravotní dozor.
5. Dále žalobkyně namítla, že došlo k porušení § 3 zákona č. 500/2004, Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), neboť žalobou napadené rozhodnutí je založeno na nedostatečném skutkovém zjištění, jelikož žalovaný vycházel pouze ze spisu povinného subjektu a neučinil žádná zjištění ze spisu, který povinný vede k předmětu žádosti o informace, tedy k měření hluku v mimopracovním prostředí pro zákazníka DABEN Kovářská s. r. o. ze dne 31. 5. 2017
6. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný mylně vykládá § 2 odst. 1 InfZ tak, že informační povinnost se týká pouze informací vztahujících se k jeho „hlavní působnosti“ nebo „hlavní“ či „jádrové“ činnosti. Z judikatury správních soudů však naopak vyplývá, že povinný subjekt musí poskytnout v zásadě veškeré informace, jimiž disponuje (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62). Požadované informace se přitom k činnosti povinného subjektu nepochybně vztahují, neboť byly pořízeny jeho pracovníky v rámci měření hluku a prašnosti a spadají do jeho působnosti ve smyslu § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, ať už jako příprava Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podkladů pro hodnocení a řízení zdravotních rizik nebo poskytování dalších služeb na úseku ochrany veřejného zdraví.

7. Žalobkyně uvedla, že byla zkrácena na svém právu na informace, a to nezákonným rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 11. 2017, když žalovaný nedostál své povinnosti zjednat nápravu a neochránil žalobkyni před vadným rozhodnutím povinného subjektu a rovněž tak bylo porušeno její právo na informace zakotvené v čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a vyjádřil názor, že žaloba byla podána předčasně, neboť žalobkyně, která byla v celém řízení právně zastoupena advokátem, před jejím podáním nevyčkala na další postup povinného subjektu, tj. na odložení její žádosti podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ, proti němuž podala posléze stížnost, o níž žalovaný pravomocně rozhodl dne 4. 12. 2017.
9. Žalovaný měl za to, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 s. ř., když žalovaný uvedl úvahy, kterými se řídil při výkladu právních předpisů, přičemž odkázal i na odbornou literaturu a judikaturu.
10. Žalovaný dále uvedl, že požadované fotografie byly pořízeny při měření hluku na objednávku obchodní společnosti DABEN Kovářská s. r.o., tedy v rámci soukromoprávního vztahu vzniklého podle § 2652 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a to pro účely této obchodní společnosti a pořízení fotodokumentace bylo financováno výhradně uvedenou obchodní společností, bez použití veřejných prostředků. Žalobkyní požadované fotografie tak nebyly pořízeny při měření hluku v rámci výkonu státního zdravotního dozoru, tj. v hlavní činnosti, k níž byl povinný subjekt zřízen § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví.
11. K námitce žalobkyně, že žalovaný řádně nevyložil pojem státní zdravotní dozor, žalovaný uvedl, že se jedná o pojem, který je legálně vymezen v § 84 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně veřejného zdraví. Navíc žalovaný podotkl, že žalobkyně v řízeních týkajících se hluku z provozu společnosti DABEN Kovářská s. r. o. podala v minulém období 12 žádostí o informace a od roku 2015 více než 60 žádostí, navíc prostřednictvím právního zástupce, proto lze předpokládat, že tento pojem byl žalobkyni z hlediska obsahu znám a absence výkladu tohoto pojmu v napadeném rozhodnutí nemůže působit nezákonnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
12. Žalovaný uvedl, že postupoval v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřené v § 3 s. ř. a ostatními zásadami činnosti správních orgánů. Žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel ze spisu povinného subjektu, a pokud objednatel posléze použil protokol a fotodokumentaci jako podklad pro vydání závazného stanoviska Krajskou hygienickou stanicí Ústeckého kraje, jde o jiné řízení a jiný povinný subjekt, na nějž měla žalobkyně možnost se obrátit se žádostí o informace, což také učinila. Žalovaný doplnil, že předmětné fotografie byly pořízeny za úhradu od soukromého subjektu a to pro jeho účely. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a bez použití veřejných prostředků a objednavatel nebyl povinen účel vytvoření fotodokumentace objasňovat, ani to nebylo podmínkou poskytnutí předmětné služby.

13. K žalobkyní namítanému mylnému výkladu § 2 odst. 1 InfZ žalovaný uvedl, že povinnost poskytovat informace se vztahuje k působnosti povinných subjektů v oblasti veřejné správy a smyslem práva na informace je participace občanské společnosti na správě věcí veřejných. Žalovaný dále uvedl, že v případě hlavní činnosti povinného subjektu, a to měření hluku pro účely výkonu státního zdravotního dozoru podle § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví jde ze strany povinného subjektu o výkon veřejné správy a lze hovořit o jeho působnosti v této věci. Žalobkyní požadovaná fotodokumentace však nevznikla při výkonu státního zdravotního dozoru, ale na základě objednávky nestátního subjektu a za úhradu od soukromého subjektu, proto se tato objednávka vztahuje k tzv. jiné činnosti povinného subjektu. Nejde tak o výkon veřejné správy, věcnou působnost, realizovanou s použitím veřejných prostředků, jejíž výsledky by měly být poskytnuty na žádost každému, jak uvádí žalobkyně. Podle názoru žalovaného by byl narušen obchodní vztah a byly by zveřejněny informace o činnosti objednatele, soukromého subjektu, což zákon o svobodném přístupu k informacím ani Listina základních práv a svobod nepředpokládá.

Replika žalobkyně

14. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného nejprve uvedla, že žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný řízení zastavil, proto bylo řízení skončeno a to, že žalovaný současně v odůvodnění tohoto rozhodnutí uložil povinnému subjektu, aby v zastaveném řízení dále něco konal, je zjevným pochybením žalovaného, proto nebyla žaloba podána předčasně.
15. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný připouští, že napadené rozhodnutí nevyložilo pojem státního dozoru, vyjadřuje však přesvědčení, že absence tohoto výkladu nemá vliv na přezkoumatelnost rozhodnutí. K tomu žalobkyně uvedla, že dílčí závěr o tom, že žalobkyní vyžádané fotografie nebyly pořízeny při měření hluku v rámci výkonu státního zdravotního dozoru, představuje podstatnou součást argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí, proto žalobkyně považuje uvedení úvahy, na jejímž základě žalovaný k tomuto dílčímu závěru dospěl, jako neopominutelné. Navíc obsahové požadavky odůvodnění správního rozhodnutí nejsou podmíněny tím, zda je adresát takového rozhodnutí zastoupen právním profesionálem či nikoliv a tento pojem měl žalovaný řádně vyložit.
16. Žalobkyně dále uvedla, že souvislost vyžádaných informací s veřejným zájmem nelze vyhodnotit bez zjištění účelu, pro který byly informace vytvořeny, proto měl povinný subjekt učinit skutkové zjištění o účelu měření.
17. V replice žalobkyně dále uvedla, že činnost povinného subjektu v rámci měření hluku prováděné pro soukromé subjekty má zpravidla dopad na veřejný zájem, přičemž akreditací bylo povinnému subjektu propůjčeno postavení vykonavatele státní správy a tento výkon spočívá v tzv. jiných úkonech, když navíc tyto výstupy tvoří významný podklad při vydávání vlastních správních aktů vykonavatele veřejné správy.

Duplika žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Žalovaný v duplice opakovaně vyjádřil názor, že žaloba byla podána předčasně, neboť žalobou napadeným rozhodnutím nebyla věc skončena, jelikož nedošlo k vyčerpání opravných prostředků uvnitř veřejné správy. K současnému odložení žádosti žalobkyně žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím nepřistoupil, neboť by takovým postupem nahrazoval působnost povinného subjektu, proti jehož postupu mohla žalobkyně podat stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, což také učinila a žalovaný o této stížnosti následně rozhodl dne 4. 12. 2017, jímž potvrdil postup povinného subjektu o odložení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ a až tímto rozhodnutím bylo řízení o poskytnutí předmětné informace skončeno a až proti tomuto rozhodnutí měla žalovaná podat žalobu, což rovněž učinila, přičemž tato žaloba byla vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 205/2017.
19. K obsahu repliky žalobkyně žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 s. ř. Žalovaný dále konstatoval, že ve vyjádření k žalobě rozhodně neuvedl, že pokud je žalobkyně zastoupena advokátem, nemusí být rozhodnutí řádně odůvodněno, pouze se vyjádřil v tom směru, že u právního zástupce se předpokládá znalost právních předpisů, tj. včetně pojmu státní zdravotní dozor, který je vymezen v § 84 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně veřejného zdraví. Žalobkyni navíc bylo známo, že požadované fotografie nebyly pořízeny při měření hluku v rámci výkonu státního zdravotního dozoru, o čemž svědčí i tvrzení žalobkyně, která v žádosti požadovala kopie fotografií pořízených povinným subjektem dne 31. 5. 2017 při měření hluku v mimopracovním prostředí pro obchodní společnost DABEN Kovářská s. r. o., a muselo jí být tedy známo, že objednatelem je soukromá obchodní společnost, nikoliv krajská hygienická stanice.
20. Úvaha žalobkyně, zda má kontrola preventivní charakter, je poněkud nesrozumitelná a nepřipadná, pokud se jí žalobkyně dobírá až k pojmu závazného stanoviska, což jsou pojmy a procesy zcela rozdílné. Cílem kontroly je zjištění, zda osoba plní povinnosti stanovené jí zákonem nebo na základě zákona a případně vymáhání plnění porušené povinnosti cestou správního trestu. Kontrola je vykonávána z moci úřední a nelze si její provedení objednat, přičemž nemá nic společného se závazným stanoviskem krajské hygienické stanice. Žalovaný tak setrval na svém stanovisku, že nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí nemohl založit fakt, že žalovaný nevyložil pojem státní zdravotní dozor, když tento pojem je vyložen legálně a v souvislostech, o nichž nemohla mít žalobkyně reálně pochyby.
21. Žalovaný dále uvedl, že povinný subjekt neměl povinnost zjišťovat, jak společnost DABEN Kovářská s. r. o. výsledek služby použije a pokud byly některé z fotografií použity v protokolu povinného subjektu č. 58306/2017, který byl soukromou společností předložen Krajské hygienické stanici Ústeckého kraje pro vydání stanoviska, měla žalobkyně možnost obrátit se s žádostí o informace na Krajskou hygienickou stanici Ústeckého kraje, což také učinila.

Další vyjádření žalobkyně

22. K namítané předčasnosti žaloby žalovaná uvedla, že je toho názoru, že žalovaný řízení zastavil, čímž řízení skončilo a jakýkoli právní názor vyjádřený žalovaným v odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

napadeného rozhodnutí o tom, že měl snad povinný subjekt v řízení ještě něco činit, je již bez právního významu a takto zastavené řízení podle žalobkyně nelze „oživit“.

23. Žalobkyně dále setrvala na tom, že měl žalovaný řádně vyložit pojem státní zdravotní dozor, zbytek její argumentace je shodný s argumentací již dříve uvedenou.

Další vyjádření účastníků

24. V dalších vyjádřeních účastníci opakovali dosavadní argumentaci.

Posouzení věci soudem

25. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
26. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
27. Soud se v dané věci nejprve zabýval namítanou předčasností podané žaloby.
28. Soud má v dané věci za to, že žaloba byla podána v zákonem stanovené lhůtě proti rozhodnutí žalovaného, který rozhodl o odvolání žalobkyně, kterým bylo řízení skončeno, neboť žalovaný řízení zastavil. Skutečnost, že žalobkyně nevyčkala na další rozhodnutí povinného subjektu či žalovaného, na tom nemůže nic změnit. Soud konstatuje, že žaloba podána předčasně nebyla.
29. Soud dále předesílá, že povinný subjekt nově rozhodl dne 14. 11. 2017 o odložení žádosti žalobkyně, která následně podala stížnost proti tomuto vyřízení žádosti, kterou žalovaný vyřídil dne 4. 12. 2017 tak, že tento postup povinného subjektu potvrdil. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí ze dne 4. 12. 2017, č. j. 56635/2017-NH-30.1.4-23.11.17 podala žalobu k Městskému soudu v Praze, který vedl tuto věc pod sp. zn. 5 A 205/2017.
30. Dále byl v obdobné věci žalobkyně vydán Městským soudem v Praze rozsudek dne 30. 4. 2017, č. j. 10 A 213/2017-49, ve kterém byla základem žádost žalobkyně o poskytnutí dat z paměti jednotlivých měřících zařízení použitých při měření hluku a prašnosti pro společnost DABEN Kovářská, s. r. o., mj. i dne 31. 5. 2017 a soud se s rozhodnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

městského soudu a jeho argumentací v této věci plně ztotožňuje a níže uvedených závěrech z něj vychází.

31. Úvodem právního hodnocení soud předesílá, že je při soudním přezkumu omezen povahou napadeného rozhodnutí, jímž žalovaný zrušil rozhodnutí povinného subjektu a řízení zastavil, přičemž dle názoru žalovaného měl povinný subjekt předmětnou žádost odložit podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ a žalobkyni toto sdělit do 7 dnů, neboť se požadovaná informace nevztahuje k působnosti povinného subjektu. Věcnou stránkou požadovaných informací se tak může soud zabývat v rozsahu toho, zda se tyto informace vztahují k působnosti povinného subjektu, nemůže však posoudit, zda tyto informace měly nebo neměly být poskytnuty.
32. Z tohoto hlediska jsou rozhodujícími ustanoveními InfZ § 2 odst. 1, podle něž *„[p]ovinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce,“* a dále § 14 odst. 5 písm. c), podle něž *„[p]ovinný subjekt posoudí žádost a v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli.“*
33. V souvislosti s pojmem „informace vztahující se k působnosti povinného subjektu“ správní soudy opakovaně zdůrazňují ústavněprávní dimenzi posuzované problematiky. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009-59: *„Mezi základní atributy liberálně-demokratického státu patří důsledná implementace nástrojů limitujících různými způsoby nositele veřejné moci, daná vědomím o její možné zneužitelnosti. Jeden z těchto nástrojů představuje rovněž kontrola výkonu veřejné moci ze strany občanů, z čehož plyne imperativ otevřenosti a transparentnosti veřejné správy, bez něž by tato kontrola nemohla být efektivně realizována. Prostředkem, který k naplnění uvedeného imperativu poskytuje právní řád, je mimo jiné právo na informace. Jeho význam zdůraznil již ústavodárce tím, že jej zakotvil v čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen ‚Listina‘), přičemž konkretizaci daného ústavněprávního ustanovení lze nalézt v zákoně o informacích.“*
34. Nejvyšší správní soud tak opakovaně konstatoval, že *„[k] působnosti povinného subjektu se tedy vztahují zpravidla všechny informace, které má objektivně k dispozici. Tento závěr logicky plyne ze zásady zákonnosti výkonu veřejné moci. Povinný subjekt je povinen vykonávat svou činnost pouze v mezích a způsoby stanovenými zákonem a pokud v rámci své činnosti fyzicky disponuje některými informacemi, mělo by to být pouze v důsledku výkonu jeho zákonné působnosti. Žadatel o informaci tak má právo na sdělení všech údajů, s nimiž povinný subjekt pracuje a jejichž poskytnutí není vyloučeno či omezeno podle § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím (viz také Korbel, František a kol. 2004. Právo na informace. Komentář. Praha: Linde, s. 108-110; Kužilek, Oldřich – Žantovský, Michael. 2002. Svoboda informací. Svobodný přístup k informacím v právním řádu České republiky. Praha: Linde).“* (rozsudek č. j. 1 As 29/2009-59, bod 11). Toto pojetí koresponduje s úmyslem zákonodárce, jenž při přijímání InfZ *„vyšel z principu otevřenosti veřejné správy (v protikladu k principu důvěrnosti) a rozsah informací, které mají příslušné subjekty povinnost poskytovat, koncipoval velice široce. Jak uvádí důvodová zpráva k citovanému zákonu, povinné subjekty jsou zavázány, především k tomu, aby zveřejňovaly základní a standardní informace o své činnosti automaticky tak, aby byly všeobecně přístupné (...) Ostatní informace, které mají k dispozici, vydají povinné subjekty na požádání žadatele, tj. každé fyzické nebo právnické osoby. Výjimkou z tohoto pravidla budou*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

informace, jejichž poskytnutí návrh zákona výslovně vylučuje nebo v nutné míře omezuje. Jde zejména o informace, které jsou na základě zákona prohlášeny za utajované, nebo informace, které by porušily ochranu osobnosti a soukromí osob.“ (tamtéž, bod 9). Nejvyšší správní soud připustil, že mohou existovat informace v nejširším slova smyslu, jimiž povinný subjekt disponuje, aniž by měly vztah k jeho činnosti. Jedná se však o excesivní případy toho typu, kdyby na příklad „žadatel po Státním úřadu pro jadernou bezpečnost či po Českém báňském úřadu žádal poskytnutí informací obsažených v knize *Krakatit* od Karla Čapka, pak by samozřejmě bylo na místě takovou žádost odložit podle § 14 odst. 5 písm. c) citovaného zákona, byť by se tato kniha fyzicky nacházela v knihovnách uvedených správních orgánů.“ (tentýž rozsudek, bod 12). Tyto závěry pak Nejvyšší správní soud plně potvrdil rozsudkem ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 448/2017-35.

35. Působnost povinného subjektu je vymezena v § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, podle nějž „[k] vyšetřování a měření složek životních a pracovních podmínek, výrobků, k vyšetřování biologického materiálu a k provádění biologických expozičních testů pro účely výkonu státního zdravotního dozoru a dále ke sledování ukazatelů zdravotního stavu obyvatelstva, monitorování vztahů zdravotního stavu obyvatelstva a faktorů životního prostředí a životních a pracovních podmínek, přípravě podkladů pro hodnocení a řízení zdravotních rizik a pro činnost orgánu ochrany veřejného zdraví jako složky integrovaného záchranného systému, k podílení se na provádění místních programů ochrany a podpory zdraví, jakož i k výchově k podpoře a ochraně veřejného zdraví a k poskytování poradenských služeb a dalších služeb na úseku ochrany veřejného zdraví se zřizují zdravotní ústavy se sídlem v Ústí nad Labem a v Ostravě. Zdravotní ústavy jsou příspěvkovými organizacemi; funkcí jejich zřizovatele plní Ministerstvo zdravotnictví. Zdravotní ústavy mohou v hlavní činnosti dále poskytovat pracovnělékařské služby, specializovanou diagnostickou a ambulantní péči v oblastech mikrobiologie, imunologie, alergologie a parazitologie, provádět genotoxikologická a cytogenetická laboratorní vyšetření, vyšetření anti-HIV protilátek, referenční činnost, klinické hodnocení účinků léčiv, očkovacích látek a zdravotnických prostředků a obniskovou dezinfekci, dezinfekci a deratizaci“.
36. Povinný subjekt, jakožto příspěvková organizace, byl tedy zřízen zákonem mj. k tomu, aby monitoroval faktory životního prostředí a životních a pracovních podmínek, připravoval podklady pro hodnocení a řízení zdravotních rizik a poskytoval další služby na úseku ochrany veřejného zdraví. Jestliže se žalobkyně domáhá poskytnutí informací týkajících se měření hluku a prašnosti v pracovním i mimopracovním prostředí provedených na základě objednávky společnosti DABEN Kovářská, s. r. o., jež měly sloužit jako podklad pro vyhodnocení vlivů na veřejné zdraví před povolením provozu pilařského závodu „Pila Kovářská“, pak se tyto informace k působnosti povinného subjektu nepochybně vztahují. Žalovanému lze přisvědčit potud, že zákon o ochraně veřejného zdraví rozlišuje u povinného subjektu „hlavní činnost“ a „jinou činnost“. Zároveň však platí, že toto rozlišení nemá žádný význam z hlediska vztahu informací týkajících se těchto činností k působnosti povinného subjektu ve smyslu InfZ, stejně jako to, zda se tyto informace týkají výkonu jeho pravomocí na úseku veřejné správy, nebo nikoli. Jak konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v bodu 103 rozsudku č. j. 8 As 55/2012-62 ze dne 22. 10. 2014: „působnost‘ povinných subjektů v § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím je nutno vykládat jako jejich činnost, nikoli zúženě jako oblast uplatnění jejich vrchnostenských pravomocí. Plyne z toho, že povinnost povinných subjektů poskytovat informace se vztahuje na veškeré aspekty jejich činnosti, ať již mají povahu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

veřejné správy, anebo nikoli a ať již se dané informace týkají vlastního jádra činnosti daného povinného subjektu, anebo činností majících ve vztahu k jádrové činnosti toliko povahu činností doprovodných, servisních, provozních, přímo či nepřímo s ní souvisejících apod., přičemž vyloučeny z poskytování jsou z takto široce vymezeného rozsahu jen takové informace, na něž se vztahují omezení plynoucí ze zákona o svobodném přístupu k informacím či jiných zákonů jsoucích v tomto ohledu ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím v poměru speciality.“

37. Z hlediska zájmu na transparentnosti činnosti orgánů veřejné správy a možnosti jejich kontroly, jež jsou InfZ také chráněny, lze ostatně hlavní a jinou činnost povinného subjektu těžko rozlišit, neboť – jak správně podotýká žalobkyně – k výkonu obou činností využívá povinný subjekt týchž lidských a technických zdrojů. Z pohledu InfZ je rozhodující to, že se požadované informace vztahují k činnosti, k jejímuž výkonu byl povinný subjekt zřízen. Žádný význam z tohoto hlediska nemá ani to, zda se jednalo o autorizovanou činnost ve smyslu § 83a odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Informace vztahující se k takovým činnostem InfZ ze své působnosti nevyjímá, ačkoli „veřejná kontrola“ prostřednictvím InfZ samozřejmě nenahrazuje kontrolu podmínek autorizující osoby dle § 83c zákona o ochraně veřejného zdraví.
38. Soud v dané věci k právu na soukromí objednatele DABEN Kovářská, s. r. o., uvádí, že se jedná o právnickou osobu, jež si měření objednala v rámci své podnikatelské činnosti (k tomu shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 448/2017, bod 30). V posuzované věci nemá význam ani to, pro jaký účel žalobkyně informace žádala, nebo zda tím sledovala veřejný či soukromý zájem; tyto okolnosti totiž nepředstavují zákonný důvod, pro něž by povinný subjekt mohl poskytnutí informace odepřít (tamtéž). Ochranu objednatele před hypotetickými důsledky poskytnutí konkrétních citlivých informací týkajících se měření poskytují právě ustanovení § 7 – 11 InfZ, podle nichž povinný subjekt hodnotí, zda informaci poskytnout.
39. Soud v této věci dospěl k závěru, že žalobkyní požadované informace se vztahují k působnosti povinného subjektu a právní názor, na němž spočívá žalobou napadené rozhodnutí, je tedy nesprávný.
40. Dále se soud zabýval tím, zda může v této situaci vydat tzv. informační příkaz ve smyslu § 16 odst. 5 (dříve odst. 4) InfZ a dospěl k závěru, že tak učinit nemůže, neboť v tuto chvíli není oprávněn posoudit, zda existují jiné důvody pro odmítnutí poskytnutí požadované informace, protože přezkoumávaným rozhodnutím bylo rozhodnutí povinného subjektu zrušeno a správní řízení zastaveno, namísto toho, aby se žalovaný řádně zabýval námitkami uvedenými v odvolání stran splněním zákonných důvodů pro odmítnutí žádosti, které uvedl povinný subjekt.
41. Na základě shora uvedeného soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a věc vrátil podle § 78 odst. 4 žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný opakovaně posoudí podané odvolání, přičemž je vázán přitom názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem, a to v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů. Náklady zastoupení advokátem jsou tvořeny odměnou 9 300 Kč za tři úkony právní služby po 3 100 Kč – převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby, sepsí repliky [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)] a paušální náhradou hotových výdajů 900 Kč, představující 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 3). Náklady zastoupení žalobkyně advokátem tak činí 10 200 Kč a náklady řízení celkem 13 200 Kč. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení za sepsání vyjádření k duplice a sepsání vyjádření ze dne 20. 2. 2018, 6. 3. 2018 a 16. 3. 2018, neboť tato vyjádření byla opakovaným vyjádřením žalobkyně již dříve řečeného a soud tyto náklady nepovažuje za účelně vynaložené.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. února 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)